

3 VROUWEN OVER DE SPECIALE BAND MET HUN VADER

VADERS

kindjes

Als je een klein meisje vraagt wie haar superhero is, antwoordt ze meestal: 'Papa!' Voor de volwassen Lily Monori, Irma en Julia geldt nog steeds dat hun vader hun held is. Lees hier hun hartverwarmende verhalen.

Lily Monori is haar pleegvader dankbaar voor haar prachtige leven

Lily Monori als vijfjarig meisje op schoot bij haar vader Jan.

Lily Monori (44): "Ik ben geboren in Nederland en was een half jaar oud toen mijn biologische moeder het land werd uitgezet. Ze was pas zestien toen ze mij kreeg en kwam uit Suriname. Omdat haar verblijfsdocumenten niet in orde waren, moest ze terug naar haar thuisland. Ik ging met haar mee. In Suriname bracht mijn moeder me onder bij mijn opa en oma, omdat ze niet voor mij kon zorgen. Daarna ging ze al snel weer terug naar Nederland, dit keer met de juiste papieren. Zonder mij, ik bleef bij mijn opa en oma. Helaas werd mijn oma na een aantal jaar ziek. Ik kon niet meer bij haar en mijn opa wonen en moest terug naar mijn moeder in Nederland. Voor mij was dat heel gek. Ik kende mijn moeder helemaal niet en

miste mijn opa en oma. Toen een kleuterjuf op mijn vierde ontdekte dat ik door mijn biologische moeder werd verwaarloosd en mishandeld, werd ik samen mijn twee jaar jongere broertje – mijn biologische moeder had op haar achttiende nog een kind gekregen – uit huis geplaatst. Vervolgens werd er voor ons samen een pleeggezin gevonden. Maar vlak voor we samen naar dit gezin zouden verhuizen, verongelukte mijn broertje. Enorm verdrietig natuurlijk. En zo ging ik alleen naar het pleeggezin en vanaf het eerste moment dat ik bij mijn pleegvader op schoot kroop, voelde het voor mij alsof de zon weer ging schijnen. Na al die jaren waarin ik als klein meisje veel ellende had meegemaakt, voelde ik me eindelijk veilig.

Lily Monori (44)
en haar vader
Jan (74).

Mijn pleegouders namen me op in hun gezin alsof ik hun eigen kind was. Ze hadden al een zoon en een dochter. Van alle vier kreeg ik vanaf het begin veel liefde en warmte, dat had ik nog nooit meegemaakt. Dat we niet dezelfde huidskleur hebben, was voor geen van ons een probleem. Wel maakten mensen van buitenaf er soms een opmerking over. Mijn vader zei dan altijd: 'Niks van aantrekken, zij hebben een probleem, niet jij.' En dat omschrijft precies hoe hij is: een rustige man, die altijd achter me staat. Vroeger was dat al zo. Als jong meisje schreef ik gedichten, mijn vader las ze met veel trots.

'Bij hem voelde ik me eindelijk veilig'

Toen ik jaren later besloot om voor mezelf te beginnen – met gezichtsbehandelingen en massages help ik patiënten in het ziekenhuis even te ontspannen – was hij er ook voor mij. Hij hielp mij een ondernemingsplan te schrijven en om alles financieel overzichtelijk te krijgen. En toen ik te maken kreeg met zakelijke tegenslagen, was mijn vader degene die mij steeds peptalks gaf om niet op te geven. En met succes, want uiteindelijk won ik een prijs voor datgeen wat ik in het ziekenhuis voor de patiënten had opgezet. En wie zat er vooraan bij de prijsuitreiking en was apetrots? Mijn vader!"

Magisch moment

"Dat ik niet uit 'zijn hout ben gesneden', maakt voor ons geen verschil. Er hoeft geen bloedband te zijn om je met iemand verbonden te voelen, mijn vader is mijn vader en niemand anders. De luchtballontocht die we een aantal jaar geleden samen maakten, is een van mijn mooiste herinneringen. Dat was een magisch moment, het was alsof ik me hoog in de wolken in een sprookje bevond. Het klinkt misschien raar, maar voor mij is mijn vader de prins op het witte paard. Dankzij hem en natuurlijk de anderen van mijn pleeggezin heb ik een prachtig leven gekregen en daar ben ik ze heel dankbaar voor." >

Irma (46) en haar vader Johan (73).

Irma als baby met haar vader Johan.

Irma nam de kwekerij van haar vader over

Irma (46): "Als kind was ik altijd te vinden op de kwekerij en het hoveniersbedrijf van mijn vader, die de zaak van mijn opa over had genomen. Net als mijn opa had hij groene vingers. Mijn moeder werkte ook in het bedrijf, zij deed de administratie. Mijn jongere broer en zus hadden er niks mee, ik daarentegen vond planten heel interessant. Plantjes oppotten, plantjes verpotten, aankopen naar de auto brengen... Ik hielp mijn ouders waar en wanneer ik maar kon. En met veel plezier. Helaas overleed mijn moeder op mijn 25ste aan lymfeklierkanker. Ze was zeven jaar ziek geweest. Dat we afscheid van haar moesten nemen, viel ons zwaar. Mijn moeder was een lieve en energieke vrouw. Na haar overlijden misten we haar enorm. Inmiddels was ik hovenier en werkte ik voor mijn vader. Nadat mijn moeder was weggefallen, besloot ik haar administratieve werkzaamheden ook op te pakken. Zo steunde ik mijn vader niet alleen bij het gemis van mijn moeder, maar ook qua werk. En dat voelde heel fijn, want ik vond

het moeilijk om mijn vader zo verdrietig te zien. Echt erover praten vond hij lastig, maar door er voor hem te zijn en hem elke dag te zien, wist hij in elk geval dat hij er niet alleen voor stond."

Betrokken

"Inmiddels is mijn vader met pensioen en ben ik alweer acht jaar eigenaar van het bedrijf. Iets waar ik erg trots op ben. Als ik tijdens het werk om mij heen kijk, denk ik vaak: wat mooi dat ik dit kan laten voortbestaan. Mijn vader is daar ook blij mee. Hij had nadat hij met pensioen was gegaan nog zeker drie jaar nodig om echt los te komen van zijn werk. Hij kwam dagelijks langs om nog even wat dingen te doen of hij hielp mee met klanten adviseren. Nog steeds is hij erg betrokken. Zo komt hij elke ochtend stipt om zeven uur langs om koffie te drinken. Daarna ga ik aan het werk en geeft hij de kippen en de papegaai eten. Vervolgens maakt hij vaak nog wat gereedschap schoon en rond een uur of tien gaat hij meestal lekker fietsen. Rond de lunch meldt hij zich opnieuw en

'Nog steeds komt hij elke ochtend om zeven uur op de koffie'

met het avondeten vaak ook. Ik vind het alleen maar fijn dat mijn vader graag bij mij is. Hij is een rustige man die mij het werk op mijn eigen manier laat doen. Laatst had ik iets te ruim plantjes gezaaid. Hij vroeg nog of het niet iets te veel was, maar volgens mij was dat niet zo. Totdat ik inderdaad met zoveel plantjes zat dat ik ze niet allemaal kon gebruiken. Mijn vader had dat door zijn jarenlange ervaring natuurlijk allang gezien, maar achteraf met een vingertje wijzen, is niks voor hem. Hij haadt dan eerder zijn schouders op en laat het daarbij. Dat hij nu ziek is - hij heeft parkinson, waardoor hij vaak last heeft van vermoeidheid en trillingen - vind ik moeilijk. Hij is echt de allerliefste vader die ik me kan wensen. Ik heb veel van hem geleerd, en ik leer nog steeds van hem. Ik zou niet weten wat ik zonder hem moet, dus ik hoop dat hij nog heel lang bij ons mag zijn."

Julia (20) en haar vader Elwin (49).

Julia als vijfjarig meisje, met haar vader aan het koken.

Julia
kookt het
liefst samen
met haar
vader

Julia (20): "Mijn vader werkte vroeger als kok in het restaurant van een bekend hotel. Hierdoor zagen we elkaar maar weinig. Hij was 's avonds vaak niet thuis en als hij overdag thuis was, was ik nog op school. Maar als hij vrij was, nam hij altijd de tijd om samen met mij uitgebreid te koken. Supergezellig vond ik dat. Dan hielp ik met groente en vlees snijden of ik stond lekker te roeren in alle pannen die opstonden. Zuurvlees is ons favoriete gerecht. Dit is gestoofd rund- of paardenvlees, een Limburgs recept dat minstens drie uur moet pruttelen. Omdat mijn vader het lastig vond dat hij zoveel miste van ons gezinsleven, stopte hij rond mijn achtste met zijn werk als kok. Vervolgens maakte hij een carrièreswitch naar docent economie, waar hij ook voor moest

Mijn vader kookt het liefst met verse producten, dus we gingen regelmatig allerlei winkels af. Iets waar ik mooie herinneringen aan heb, omdat dat echt iets van ons tweeën was. Dan gingen we op zoek naar de beste avocado's of het lekkerste vlees en bespraken we ondertussen alles wat ons bezighield, zoals zijn werk en dingen die ik met vriendinnen meemaakte. Omdat ik best onhandig ben, botste ik tijdens die uitjes regelmatig met het winkelkarretje tegen allerlei dingen aan. Daar lachten we dan samen om."

Spaanse keuken

"Inmiddels woon ik op mezelf, samen met mijn vriend Demy. We zitten vlak bij mijn ouders en eten minstens drie keer per week bij hen. Dan verrast mijn vader ons met de lekkerste gerechten en speciaal voor mij kookt hij dan veganistisch. Sinds 2021 ben ik veganist, ik vind het onethisch om dieren te eten of hen te gebruiken voor mijn eten. Mijn moeder is ook veganist geworden. Mijn vader wil zijn stukje vlees nog niet opgeven, maar ik vind het wel lief dat hij zich voor mij in

het veganisme verdiept. Het is erg leuk om samen met mijn vader met eten bezig te zijn. We hebben er allebei een passie voor en praten vaak over gerechten die we geprobeerd hebben of hoe een bepaald product gekruid is. Ook wisselen we gezonde recepten met elkaar uit. En als hij thuis in de keuken staat, kom ik hem nog altijd graag helpen. Tijdens die momenten is het weer net als vroeger en praten we elkaar bij over wat we hebben meegemaakt. Samen boodschappen doen, doen we ook nog steeds. Ik denk dat we deze bezoeken aan de supermarkt er altijd in zullen houden. Het lijkt me mooi om alles wat ik van mijn vader geleerd heb – pocheren bijvoorbeeld – in de toekomst weer door te geven aan mijn eventuele eigen kinderen. Wat ik graag zou willen, is samen met mijn vader de Spaanse keuken ontdekken. Daarom heb ik hem laatst voor zijn verjaardag een veganistisch Spaans kookboek gegeven en daar was hij blij mee. We hebben het al samen doorgebladerd en ik kan niet wachten om samen de nieuwe gerechten uit te proberen."

'Met z'n tweeën in de keuken, dat is echt ons momentje'

studeren. Hij was dus wel meer thuis, maar alsnog veel aan het werk of aan de studie. Omdat mijn moeder koken niet echt leuk vond, zorgde mijn vader elke avond voor het eten. Ik hielp hem daarbij en dat waren onze momentjes samen. Dan praatten we over wat ik allemaal meemaakte op school en gaf hij me advies als ik ergens mee zat. Ook deden we zeker drie keer per week samen boodschappen.